

gaaet en lille Evighed, siden vi den Formiddag sagde Farvel til hinanden . . . De husker . . . paa Banegaarden dernede?»

Nanny stirrede en Stund som ganske uforstaaende ud i Luften og rystede derefter afgørende paa Hovedet.

»Næ, det har jeg ikke tænkt paa.«

»Virkelig ikke!«

»Næ. — Der var forresten gyseligt i Rom. Ikke?»

»Synes De det? . . . Det kunde man ellers ikke saadan mærke paa Dem, da De var dernede.«

»Ikke det. Det kan saamænd gerne være.«

»De er med andre Ord glad ved nu at være kommen hjem igen?»

»Glad?» — Nanny saae bort med en mat, selvopgivende Skuldertrækning. — »Jeg synes, der er rædsomt allevegne. Og allerværst herhjemme.«

Per kom til at le.

»Hør, De er virkelig aldeles umulig idag. Hvem i Alverden har dog — —?»

»Hvad det var, jeg vilde sige,« afbrød hun ham med forstilt Nervøsitet: »De syntes jo saa mageløs godt om Rom. De var vist i Grunden helt begejstret.«

»Paa en Maade ja. Men skal jeg sige Sandheden, saa tabte dog Byen ikke saa lidt i Interesse, efter at De — og Deres Mand naturligvis — var